

det i endnu højere Grad, naar det drejer sig om Bygning af Hospitaler og lignende. Vi forlader altsaa et Aar, som, uden at tage Hensyn til dette Forhold, giver et Underskud paa nogle og 50 Millioner, og vi er inde i et Finansaar, som efter min Overbevisning vil give et Underskud paa 150—200 Millioner, medens Finansministeren havde troet, at han for begge Aar vilde have finansiell Balance.

Da vi behandlede Tillægsbevillingsloven sidst, udtalte den højtærede Finansminister angaaende det Finansaar, vi stod overfor, at han nærede de største Bekymringer. Men hvorledes udtaler den højtærede Finansminister sig nu? Bekymringerne nævnte han ikke, men han siger: Der skal skaffes Balance. Og det er udmærket. Men kan der skaffes Balance? Jeg vil haabe det. Om der skaffes Balance eller ikke, vil selvfølgelig afhænge af de Skattelove, der snart vil blive fremsat Forslag om af den højtærede Regering.

Man kan sige, at det til den Tid vil være den rette Tid til at diskutere Mulighederne for Balance. Men jeg vil dog allerede nu sige, at skal der skaffes Balance, maa de Skattelove, der vil komme, blive uhyre haarde. Det vil blive Betalingen for at faa Balance. Og kan man antage, at Regeringen for det Aar, der kommer, virkelig vil bedømme Forholdene ud fra de virkelig foreliggende Forhold? Efter Regeringens Bedømmelse hidtil har den ikke villet — jeg maa antage, at jeg bør bruge Ordet villet, for at den ikke har kunnet, i hvert Fald i større Grad, end sket er, det er mig utænkeligt — se Forholdene lige i Øjnene, den har ikke villet se, hvor uhyre vanskelig den finansielle Situation er, i hvilken vi befinder os. Vil man nu se Sandheden i Øjnene og opstille Regelen: vi skal have Balance, og fremsætte Forslag derefter, saa kan man være sikker paa, at saa bliver det Skatter, der klodser noget.

Og vi skal ikke alene, helst i alt Fald, have Balance; men vi skal have betydelige Indkomster til sociale Udgifter, specielt til Aldersrenten. Jeg vil gerne sige som min Mening, at den Udgift skulde man meget nødig blive tvunget til at spare. Jeg vil i denne Forbindelse bemærke, at det ærede Medlem Hr. Rode ved flere Lejligheder, naar han har talt om sociale Love, har sagt til Venstre: Vil I gennemføre de sociale Love i Samarbejde til venstre eller i Samarbejde til højre? Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem Hr. Rode forstaar med Ordet „højre“; men jeg skulde antage, at det

ærede Medlem mener: Vil I gennemføre dem i Samarbejde med de radikale Partier eller i Samarbejde med det konservative Folkeparti? og saa samtidig vil forudsætte, at det konservative Folkeparti er et Parti, som er karrigt, naar det gælder de sociale Love. Jeg vil protestere mod denne Opfattelse af det konservative Folkeparti. Jeg vil hævde, at de Radikale har ingen som helst berettiget Grund til i det konservative Folkeparti at se et Parti, som ikke staar fuldt saa forstaaende overfor sociale Problemer som et hvilket som helst andet Parti i dette Ting. Jeg vil hævde, at det Parti, som vi dog har et vist Familieskab med, det gamle Højre, netop var det førende Parti i Retning af at faa begyndt paa sociale Love; det var det Parti, der gennemførte de to Love, som den Dag i Dag staar som Hovedhjørnesten i hele den sociale Lovgivning, Sygekasseloven og Alderdomsunderstøttelsesloven. Jeg vil altsaa bestemt tilbagevise den Anskuelse, at det konservative Folkeparti skulde være et Parti, som var mindre socialt forstaaende end et hvilket som helst andet Parti.

Jeg har tilladt mig at fremsætte disse Bemærkninger om den finansielle Situation, og ingen vil beskyldte mig for, at de viser nogen særlig Beundring for Evnen til at se rigtigt fra Venstres Side. Ogsaa fra radikal-socialistisk Side kritiseres Venstre paa Grund af de finansielle Resultater; men det forekommer mig, at Kritikken fra den Side er noget uberettiget. Jeg ved ikke, at de radikale Partier paa noget Punkt har gjort Forsøg paa at faa Udgifterne ned. Jeg ved vel, at de med Hensyn til den militære Lovgivning har paa deres Program at faa Udgifterne meget væsentlig ned; men dette kunde dog i alt Fald ikke have virket allerede nu. Derimod mener jeg at kende en hel Række af Sager, hvor det radikale og det socialdemokratiske Parti har ønsket større, undertiden væsentlig større Udgifter end dem, vi har faaet. Jeg kan saaledes ikke se, at noget fornuftigt Menneske i dette Land skulde kunne antage, at hvis vi havde beholdt det radikalt-socialdemokratiske Regimente, vilde det have været bedre; det er min Tro, at det vilde have været endnu værre.

Men dermed være ikke sagt, at det er godt. Det er det ikke, og det kan ej heller være Maalestok for Venstrepartiet med Hensyn til at opnaa Anerkendelse, om det har gjort det ikke værre, end det vilde være gaaet, om vi havde beholdt det radikal-socialdemokratiske Regimente. Der maa stiles højere, der maa stiles efter en virkelig Balance, og den er vi endnu meget langt fra